

## Arrest

nr. 240 504 van 7 september 2020  
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat H. VAN WALLE  
Berckmansstraat 89  
1060 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

### DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Soedanese nationaliteit te zijn, op 20 december 2019 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 18 november 2019.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 26 mei 2020 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 30 juni 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat H. VAN WALLE en van attaché I. SNEYERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

### WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

#### ***“A. Feitenrelaas***

*U verklaarde over de Soedanese nationaliteit te beschikken en te behoren tot de Bargo etnie. U bent geboren op X 1998 in X. Wanneer u 9 jaar bent, gaat uw familie in Khartoem wonen, in district Mayo. U huwt op X 2010. U en uw vrouw gaan in Shahrenad wonen. U werkt als automecanicien, op de vismarkt en eveneens in diverse goudmijnen.*

*Op 25 september 2013 roept M. A. O. in uw wijk op tot manifesteren, waarop u besluit deel te nemen aan de manifestatie omwille van de verhoogde olieprijs en de behandeling van de mensen uit*

Darfoer. Na enige tijd openen de veiligheidsdiensten het vuur op de manifestanten. Uw vriend M. wordt geraakt, waarna u hem naar het ziekenhuis brengt. In het ziekenhuis wordt vastgesteld dat uw vriend overleden is. Na de manifestatie zijn de politionele diensten op zoek naar deelnemers aan de manifestatie. U wordt eveneens bij u thuis gezocht. Om deze reden besluit u een week na deze manifestatie Khartoem te verlaten. U gaat naar de Nubabergen. U verblijft in totaal 1 jaar en 9 maanden in het gebergte, tijdens welke periode u werkt in een goudmijn te Altayar. Tijdens uw verblijf aldaar, komen de veiligheidsdiensten meerdere malen naar uw woning te Khartoem om u te zoeken. Wanneer u zo'n 9 maanden in Nuba bent, verlaat uw echtgenote Khartoem en komt zij naar u toe. Een half jaar later wordt uw echtgenote ziek en keert zij terug naar Khartoem. Zij blijkt zwanger te zijn.

Nadat uw echtgenote bevallen is, verlaat u de Nubabergen en keert u terug naar Khartoem. U denkt dat de wind ondertussen is gaan liggen en u niet langer gezocht wordt. Zes dagen voor de start van de ramadanmaand komt u in Khartoem aan. U wordt op 10 juli 2015 gearresteerd, zijnde 22 of 23 ramadan.

U wordt gedurende 7 dagen vastgehouden in de gevangenis. Om vrijgelaten te worden, dient u voor de inlichtingendienst te spioneren en een document te ondertekenen. U wordt vrijgelaten en dient zich dagelijks aan te melden bij de inlichtingendienst. U verlaat Khartoem op 17 juli 2015. U werkt een 40-tal dagen in de goudmijnen te Abyar Almajaneen, waarna u Soedan verlaat eind augustus 2015. U reist via Libië, Italië en Frankrijk naar België, waar u op 18 september 2017 een verzoek tot internationale bescherming indient.

Sinds begin 2018 verblijft uw echtgenote met uw kinderen in Alinqaz en niet langer in de buurt van uw eigen ouders. Op deze manier tracht zij jullie dochter te beschermen tegen genitale vermindering.

In het kader van uw verzoek om internationale bescherming legt u een medisch attest neer.

## **B. Motivering**

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofdte heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Uit een grondige analyse van de huidige situatie in Soedan (zie **COI Focus "Soedan: Huidige situatie in navolging van de militaire coup van 11 april 2019"** dd. 06/09/19) blijkt dat het leger op 11 april 2019 een staatsgreep heeft gepleegd, waarmee het een einde maakt aan het bijna dertig jaar durende regime van president al-Bashir. Een "Transitional Military Council" (TMC) neemt het bestuur over. De coup komt er na maanden van bijna dagelijkse betogingen in het hele land, waarbij de protesten zijn uitgegroeid tot een beweging tegen de zittende president al-Bashir. De "Alliance of Freedom and Change" (AFC), een coalitie van gewapende groepen, politieke partijen en professionele organisaties, is de drijvende kracht achter deze betogingen. De regering beantwoordt deze protesten met geweld. Na de coup voert de TMC het aantal soldaten en het aantal leden van de "Rapid Support Forces" (RSF) op in Khartoem. Bij de betogers maakt het aanvankelijk vreugdegevoel na de coup plaats voor woede, velen zien de militaire coup immers als een verderzetting van het oude regime. Betogers blijven dan ook in grote aantallen aanwezig op de plaats van de sit-in, die reeds op 6 april is gestart, voor het hoofdkwartier van het leger in Khartoem. Er worden gesprekken opgestart tussen de TMC en de AFC en op 14 mei 2019 bereikt men een akkoord over de duur van de transitieperiode en de samenstelling van de wetgevende raad of parlement. De gesprekken struikelen evenwel over de samenstelling van de soevereiniteitsraad die moet toezien op de regering en het parlement tijdens de transitieperiode. Ondertussen vinden verschillende gewelddadige incidenten plaats in Khartoem, overwegend gepleegd door de RSF. Het geweld in de hoofdstad beperkt zich tot de locaties waar betogingen gaande zijn en is gericht tegen personen die rechtstreeks deelnemen aan de sit-in en de protesten in de buurt, of die er onrechtstreeks bij betrokken zijn, zoals personen die economische activiteiten uitvoeren in en rond de locatie van de sit-in. Op 3 juni 2019, middenin de aanhoudende impasse in de gesprekken tussen de TMC en de AFC, worden de betogers op de locatie van de sit-in bloedig uiteengejaagd door mannen in RSF-uniformen. Hierbij vallen er 118 doden en meer dan 700 gewonden.

Zowel de Afrikaanse Unie als Ethiopië stuurt hierna een bemiddelaar naar Soedan. Op 30 juni 2019, de door de Afrikaanse Unie vastgelegde deadline voor het overdragen van de macht door de TMC, komen in Khartoem en in andere steden van Soedan duizenden mensen de straat op. Bij deze protesten komen zeker elf mensen om het leven.

Op 5 juli 2019 bereikt men uiteindelijk een akkoord over de vorming van een soevereine raad met een alternerend leiderschap, die een overgangperiode zal overzien. De officiële ondertekening van de overeengekomen grondwettelijke verklaring op 17 augustus 2019, betekent de start van deze overgangperiode die 39 maanden zal duren en die voorziet in de ontbinding van de TMC, de oprichting van een soevereine raad met 11 leden en de aanstelling van een eerste minister en zijn kabinet. De verklaring voorziet tevens in de vorming van een onafhankelijk wetgevende macht gedurende de overgangperiode, waarvan 67 procent van de zetels aan burgers zullen worden toegewezen. Het hoofd van de TMC zal de soevereine raad gedurende de eerste 21 maanden van de overgangperiode leiden, waarna een burger de leiding van de raad zal overnemen voor de resterende achttien maanden. De nieuwe regering zal heel wat uitdagingen de baas moeten, onder meer een balans behouden in de macht van het leger, het beëindigen van de langlopende conflicten en de hervorming van een economie in puin. Interne strubbelingen hebben er bovendien toe geleid dat de gewapende groepen de grondwettelijke verklaring niet hebben ondertekend. Ook in het leger is er verdeeldheid binnen de hoge rangen en wrok omwille van de macht van Hemeti, de nummer twee van de TMC. De grote en gewelddadige incidenten waarvan sprake in Khartoem tijdens en na de militaire coup, blijken echter te zijn gestopt in de maanden juli en augustus 2019. Het type geweld waarvan sprake was tijdens en na de militaire coup, namelijk het hardhandig neerslaan van protesten en demonstraties door de RSF, het leger en de politie, kaderde bovendien niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c Vreemdelingenwet, met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden.

Gelet op het geheel van voorgaande vaststellingen dient dan ook te worden geconcludeerd dat een loutere verwijzing naar de algemene situatie en de recente ontwikkelingen in Soedan thans niet volstaat om aan te tonen dat u in uw land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat u betreft een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Een individuele beoordeling van uw vraag naar internationale bescherming, waarbij u uw vrees voor vervolging of uw reëel risico op het lijden van ernstige schade in concreto dient aan te tonen, blijft dan ook noodzakelijk. **Er dient na uw persoonlijk onderhoud bij het CGVS echter te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent deze vrees voor vervolging of dit reëel risico op ernstige schade aannemelijk te maken.**

**U verklaart voor het CGVS dat u behoort tot de Bargo etnie, een niet-Arabische etnie** (notities van het persoonlijk onderhoud dd. 03/12/2018 (verder notities CGVS 1), p. 9) afkomstig uit Darfoer. U verklaart eveneens geboren te zijn in (Zuid-)Darfoer (notities CGVS 1, p. 3).

Wat betreft personen die tot een niet Arabische etnie behoren die afkomstig is uit Darfoer dient gesteld dat uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd (zie COI Focus "Soedan: Darfoeri in Khartoem dd. 10 april 2018) blijkt dat, hoewel Darfoeri nauwellettend in de gaten worden gehouden door de Soedanese autoriteiten, de meeste bronnen ervan overtuigd zijn dat de etnische origine alleen van iemand geen voldoende reden is om door de Soedanese veiligheidsdiensten lastig gevallen te worden. Ook de Deens-Britse fact-finding-missie concludeert in haar rapport in 2016 dat ze geen specifieke informatie heeft ontvangen die aantoont dat Darfoeri enkel en alleen om hun etnische afkomst worden vervolgd. Uit deze informatie blijkt ook dat het mogelijk is dat Darfoeri studenten extra in het oog gehouden worden omdat ze ervan verdacht worden sympathie te hebben voor rebellenbewegingen. Verder benadrukken de meeste bronnen dat politieke activiteiten de belangrijkste reden zijn voor vervolging en niet de etnische afkomst. Bijgevolg kan niet gesteld worden dat het loutere feit te behoren tot een niet Arabische etnie afkomstig uit Darfoer op zich voldoende is om te besluiten tot de erkenning van de status van vluchteling in toepassing van artikel 1, A (2), van de Vluchtelingenconventie of te besluiten tot de toekenning van de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet. In deze complexe context dringt zich dan ook vooreerst een individuele beoordeling op van de vraag naar bescherming in het licht van de Vluchtelingenconventie of in het kader van artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet. U, die sinds 9-jarige leeftijd bovendien in Mayo te Khartoem woonde (notities CGVS 1, p. 3-4) en o.m. werkte op de vismarkt, moet uw vrees voor vervolging of uw risico op ernstige schade dus in concreto aantonen.

**U slaagt er echter niet in om een vrees voor vervolging omwille van uw etnie zoals bepaald in de Conventie van Genève aannemelijk te maken.**

Gevraagd hoe uw dagelijkse leven er in Khartoem uitzag, verklaart u **"ik had een normaal leven, werken, zonder problemen"** (notities CGVS 1, p. 4). Later tijdens datzelfde onderhoud gevraagd of u buiten de manifestatie nog andere problemen gehad heeft, verklaart u **geen problemen** gehad te hebben (notities CGVS 1, p. 29). Bij aanvang van het tweede onderhoud verklaart u echter **elke dag onderdrukt geweest te zijn en dat u vele problemen had in uw dagelijkse leven** (notities van het persoonlijk onderhoud dd. 22/01/2019 (verder notities CGVS 2), p. 3). Gevraagd waarom u dan tijdens het eerste onderhoud verklaarde een leven zonder problemen gehad te hebben, verklaart u de vraag misschien niet goed begrepen te hebben en dat u wou zeggen dat het leven bij uw familie goed is, maar dat u elke dag pesterijen en onrechtvaardigheid zag. Echter, indien u in uw dagelijkse leven vele problemen had, mag verwacht worden dat u dit ook aangeeft wanneer u gevraagd wordt of u naast uw deelname aan de manifestatie op 25 september 2013 nog problemen kende. Bovendien heeft de Dienst Vreemdelingenzaken (verder DVZ) specifiek gevraagd of u naast de problemen waarom u Soedan verlaten heeft nog **andere problemen gehad heeft, zoals met autoriteiten, medeburgers of problemen van algemene aard (Vragenlijst CGVS, vraag 3.7), waarop u telkens ontkennend antwoordde**. Later tijdens het tweede onderhoud verklaart u voor het CGVS dat u onderdrukt wordt en racisme kent omdat u uit Darfoer afkomstig bent (notities CGVS 2, p. 12). Gevraagd dit uit te leggen, verklaart u dat er grote discriminatie is tussen de lichtgekleurden en de donkerhuidigen. Gevraagd die discriminatie wat meer uit te leggen, geeft u aan dat als u problemen had met iemand, dat ze altijd de lichtgekleurde mensen gaan helpen. Gevraagd wanneer u dan problemen had, verklaart u dat u voor iemand gewerkt heeft die u uw geld niet gaf, waarna u een klacht indiende. Gevraagd wanneer dit was, verklaart u toen 15 of 16 jaar geweest te zijn. Gevraagd of dit het enige probleem was dat u had omdat u Darfoeri bent, verklaart u dat er hiernaast nog vele problemen zijn (notities CGVS 2, p. 13), maar kan u zich de vele dingen die gebeurd zijn niet meer herinneren. Om deze reden gevraagd naar dingen die gebeurd zijn het laatste jaar voor uw vertrek, spreekt u over uw arrestatie. U verklaart verder dat u geen onderwijs kon volgen omdat de overheid geen gratis onderwijs geeft voor arme mensen. Eerder verklaarde u eveneens dat u in Soedan **nooit school** gelopen heeft (notities CGVS 1, p. 9 + p. 16). Voor de DVZ verklaarde u echter tot het **5e jaar lager onderwijs** gevolgd te hebben (Verklaring DVZ, vraag 11). U verklaart eveneens **geen idee te hebben wat de reden van de discriminatie** is (notities CGVS 2, p. 14) en dat uw ouders u hier niets over verteld hebben, want "zij wilden deze gevoelens niet overbrengen." Het verwondert echter dat uw ouders u nooit gesproken hebben over problemen die jullie ondervonden omwille van jullie Afrikaanse afkomst, te meer daar u verklaart in uw dagelijkse leven vele problemen gehad te hebben (notities CGVS 2, p. 3).

**Gelet op het voorgaande maakt u het niet aannemelijk dat u een vrees voor vervolging heeft omwille van uw etnische afkomst.**

**U verklaart verder dat u door de veiligheidsdiensten opgepakt werd omdat u deelgenomen heeft aan een manifestatie te Khartoem op 25 september 2013 (notities CGVS 1, p. 19-20).**

**Allereerst maakt u uw deelname aan de bewuste manifestatie niet aannemelijk.** Gevraagd naar uw persoonlijke reden om deel te nemen aan deze manifestatie, verklaart u dat u deelnam aan die manifestatie omwille van de problemen die de mensen van Darfoer meemaken in de regio en in de buurt (notities CGVS 1, p. 20). Gevraagd hoe uw situatie was als iemand van Darfoer, verklaart u eerst en vooral dat **uzelf onderdrukt werd. Eerder werd reeds opgemerkt dat u het niet aannemelijk gemaakt heeft dat u omwille van uw etnische afkomst onderdrukt werd of andere problemen kende**. Gevraagd wat u tijdens de manifestatie allemaal gedaan heeft vanaf het moment dat u deze vervoegde, verklaart u dat u **geroepen** heeft (notities CGVS 1, p. 23). Gevraagd of u nog iets anders deed dan roepen, verklaart u dat M. daarna in zijn borst geschoten werd en dat u hem naar het ziekenhuis moest brengen. Gevraagd of u voor dat moment nog iets anders deed dan roepen, antwoordt u ontkennend, waarna u spreekt over de route die de manifestanten volgden. Tijdens het tweede onderhoud gevraagd naar de reden waarom u geviseerd werd aangezien u enkel meegedaan had met de rest, verklaart u echter dat **u met de foto van Al Bashir vooraan liep tijdens de manifestatie** (notities CGVS 2, p. 27). Opgemerkt dat meerdere mensen dat gedaan hebben, verklaart u de reden dat ze u viseerden en dwongen om van uw familie weg te gaan niet te weten. Bovendien, gevraagd stap voor stap uit te leggen wat er gebeurde aan de gebouwen van de Nationale Veiligheid, verklaart u "we riepen tegen de overheid en tegen de militaire overheid ook. Daarna gingen we naar de hoofdstraat" (notities CGVS 2, p. 18). Gevraagd wat daar gebeurde, verklaart u vanaf dat moment naar het ziekenhuis te zijn gegaan en niet te weten wat er gebeurde.

Door de interviewer opgemerkt dat hij gevraagd heeft stap voor stap uit te leggen wat er gebeurd is, verklaart u "We bleven er niet lang staan. We gingen niet naar binnen. Er waren benzinstations en apotheken die afgebrand werden. Auto's, burgerauto's ook. Daarna was ik in het ziekenhuis en hoorde ik dat de gebouwen van het National Congress en de Nationale Veiligheid afbranden, en ook van de benzinstations en al dit." Gevraagd om welke reden u naar het ziekenhuis ging, verklaart u dat uw vriend neergeschoten werd. U kan echter niet weergeven wat er gebeurde aan de gebouwen van de Nationale Veiligheid en u vergeet één van de belangrijkste elementen in dit gebeuren, nl. dat er op de demonstranten geschoten werd voor u naar het ziekenhuis ging. Uw inconsistente verklaringen omtrent de gebeurtenissen tijdens de demonstratie tasten de doorleefdheid van uw verklaringen grondig aan. Later tijdens datzelfde onderhoud gevraagd wat u aan uw familie vertelde over de manifestatie, verklaart u **er niets over verteld te hebben aan uw familie** (notities CGVS 2, p. 22). Gevraagd of u daar nooit over gesproken heeft, verklaart u dat niet gedaan te hebben. Eerder echter gevraagd of u uw familie gezegd heeft wat er gebeurd was, verklaart u "Ja, ze weten daarover" (notities CGVS 1, p. 28-29). Gevraagd wat u uw familie zei over uw deelname, verklaart u **hen gezegd te hebben dat u deelnam aan manifestaties tegen de overheid en de situatie**. U legt tegenstrijdige verklaringen af over het feit of u uw familie iets verteld heeft over uw deelname aan de bewuste manifestatie. Gelet op het geheel van deze vaststellingen, maakt u uw deelname aan de manifestatie op 25 september 2013 te Khartoem niet aannemelijk.

Verder maakt u uw vertrek uit Mayo zoals u dit schetst niet aannemelijk. **U verklaart dat u 9 jaar in Darfoer gewoond heeft, waarna u in district Mayo te Khartoem woonde** (notities CGVS 1, p. 3-4). **Gevraagd of u daarna altijd in Khartoem verbleven heeft, antwoordt u bevestigend**. Even later verklaart u echter dat u **7 dagen na de manifestatie in de Nuba-bergen was te Zuid-Kordofan** (notities CGVS 1, p. 5). Gevraagd hoe u naar de bergen gegaan bent, verklaart u "Nadat de politie mij kwam zoeken, ben ik weggelopen via het huis van mijn burens." Uit uw verklaring blijkt dat u nog in district Mayo verbleef toen de politie u de eerste maal thuis kwam zoeken. Later gevraagd hoelang u in Mayo bleef na de manifestatie, verklaart u **10 dagen na de manifestatie weggegaan te zijn uit Mayo** (notities CGVS 1, p. 26). Gevraagd wanneer ze naar uw huis kwamen, kan u zich de dag niet meer herinneren. Even later verklaart u echter dat zij **10 dagen na de manifestatie naar uw huis kwamen** (notities CGVS 1, p. 27). Tijdens het tweede onderhoud verklaart u echter dat ze **5 dagen na het protest** de allereerste keer naar uw huis kwamen om u te zoeken (notities CGVS 2, p. 7). Later tijdens het onderhoud verklaart u nogmaals dat ze 5 dagen na de manifestatie naar uw huis kwamen om u te arresteren (notities CGVS 2, p. 20). Eerder verklaarde u bovendien dat u **5 dagen na het protest naar Dar Alsalam ging** (notities CGVS 2, p. 8), en district Mayo dus verliet. U verklaart verder dat u 4 dagen in Dar Alsalam bleef en **10 dagen na het protest Khartoem verlaten heeft**. U verklaart dat u de eerste maal thuis gezocht werd 5 dagen dan wel 10 dagen na de manifestatie en dat u 5 dagen dan wel 10 dagen na de manifestatie Mayo verlaten heeft. Daarenboven verklaart u dat u 7 dagen na de manifestatie reeds in de Nuba-bergen was, dan wel dat u Khartoem na 10 dagen verliet om naar de Nuba-bergen te gaan. U verklaart eveneens dat er reeds 3 à 4 dagen na de manifestatie mensen gearresteerd werden (notities CGVS 1, p. 28) - volgens uw verklaringen tijdens het eerste onderhoud was dat meerdere dagen voor de eerste huiszoeking bij u thuis. U verklaart dat u **3 à 4 dagen na de manifestatie wist dat er mensen gearresteerd werden** en dat ze u 10 dagen na de manifestatie thuis kwamen zoeken. U verklaart verder dat u **dacht dat u niet door hen (de politionele diensten) gezocht werd**. **U verklaart eveneens dat u niet dacht dat u op de lijst van gezochten stond**. Tijdens het tweede onderhoud verklaart u echter dat vanaf de 4e dag mensen gearresteerd werden en dat ze op de 5e dag bij u thuis kwamen (notities CGVS 2, p. 21-22). Gevraagd wat er door uw hoofd ging toen u hoorde over die arrestaties, verklaart u ervoor gekozen te hebben om weg te lopen en niet om u aan hen te geven. **Gevraagd wat u dacht dat er met u zou gebeuren toen u hoorde dat ze mensen aan het arresteren waren, verklaart u "Hetzelfde dat met mij gebeurde nadat ik terugkwam na een jaar en 9 maanden, foltering"**. Gevraagd wanneer u hoorde over de eerste arrestaties, verklaart u dat u zich na hun bezoek (bij u thuis) realiseerde dat ze de manifestanten arresteerden en dat u daarom besloot weg te vluchten. U verklaart verder dat u **in Dar Alsalam was toen u hoorde over de arrestaties**. U legt tegenstrijdige en inconsistente verklaringen af omtrent de arrestaties na de bewuste manifestatie en wanneer u hierover hoorde. U legt eveneens tegenstrijdige en inconsistente verklaringen af omtrent uw vertrek uit Mayo. Gelet op deze vaststellingen, maakt u uw aanvankelijke vertrek uit Khartoem – en uw reis naar de Nuba-bergen als gevolg hiervan - zoals u dit tracht te schetsen voor het CGVS niet aannemelijk.

Gevraagd hoe vaak ze bij u thuis geweest zijn, verklaart u dat ze **ongeveer 3 keer kwamen** (notities CGVS 2, p. 7-10). U verklaart verder dat ze de allereerste keer naar uw huis kwamen om u te zoeken **5 dagen na het protest – dan wel 10 dagen na het protest** (notities CGVS 1, p. 26).

U weet echter niet meer wanneer ze u de tweede maal kwamen zoeken. Gevraagd het toch in de tijd te plaatsen, kan u zich de **maand niet meer herinneren**. Gevraagd wanneer de nationale veiligheid de 3e keer naar het huis kwam, kan u zich de maand of de dag evenmin herinneren. Door de interviewer opgemerkt dat u geen exacte datum moet geven, maar dat u het toch dient te situeren in de tijd, verklaart u uiteindelijk dat ze in (een periode van) 2 à 3 maanden van tijd tot tijd naar uw huis kwamen. Ter bevestiging gevraagd of u **van september tot december 2013** bedoelt, antwoordt u bevestigend. U verklaart verder dat u zo'n 9 à 10 maanden in de Nuba-bergen was toen uw vrouw u daar vervoegde (zijnde juni of juli 2014). Later tijdens het onderhoud nogmaals de kans gegeven om de momenten waarop u thuis gezocht werd door de nationale veiligheid alsnog uit te klaren, verklaart u eveneens niet te weten wanneer ze u de 2e keer kwamen zoeken (notities CGVS 2, p. 24), maar verklaart u dat ze **3 weken of een maand na de manifestatie u de derde maal kwamen zoeken**. Verder gevraagd hoe vaak de Nationale Veiligheid over alle jaren heen bij u thuis geweest is om u te komen zoeken, verklaart u dat zij **4 keer** geweest zijn (notities CGVS 2, p. 9), want zij hebben u thuis gearresteerd. Later tijdens het onderhoud verklaart u daarenboven dat ze **2 dagen na uw vrijlating naar uw huis gekomen zijn om u te zoeken**, waarbij ze uw vrouw mishandelden (notities CGVS 2, p. 28). Dit was dus een **5e maal** dat u thuis gezocht werd. Geconfronteerd met uw tegenstrijdige verklaringen omtrent het aantal huiszoekingen, verklaart u "De eerste keer was toen ik wegliep en de drie keren daarna was ik in Nuba. De laatste keer was toen ze me arresteerden..." (notities CGVS 2, p. 29), waarbij u "**vergeet**" dat ze u **na uw vrijlating nogmaals thuis kwamen zoeken**. Daarenboven vertelden uw ouders u eveneens nog in de loop van het jaar 2018 dat de politie van tijd tot tijd naar u komt vragen (notities CGVS 1, p. 13-14). Uw tegenstrijdige en inconsistente verklaringen omtrent de momenten dat de nationale veiligheid u thuis kwam zoeken, tast de doorleefdheid van uw verklaringen verder aan. U maakt het hierdoor niet aannemelijk dat de Nationale Veiligheid u meermaals thuis kwam zoeken.

U legt eveneens tegenstrijdige verklaringen af omtrent het moment dat u terugkeerde naar Khartoem. Aanvankelijk verklaart u **25 dagen voor (de maand) ramadan** naar Khartoem teruggekeerd te zijn (notities CGVS 1, p. 12), terwijl u later verklaart dat u **5 à 6 dagen voor (de maand) ramadan** terugging (notities CGVS 2, p. 25). U legt tegenstrijdige verklaringen af over uw terugkeer naar Khartoem.

U verklaart gearresteerd geweest te zijn omwille van uw deelname aan een manifestatie in september 2013 (notities CGVS 2, p. 19-20). Gevraagd hoe de Nationale Veiligheid wist dat u deelgenomen had aan de manifestatie, verklaart u dat het door de buurtcomités is (notities CGVS 2, p. 21). **Gevraagd waarom het buurtcomité dat zou zeggen, verklaart u de reden daar niet van te weten**. Zoals eerder reeds opgemerkt, maakt u het echter niet aannemelijk dat u deelgenomen heeft aan deze bewuste manifestatie (zie supra). Uw onwetendheid over de reden dat het buurtcomité u zou aangeven als één van de manifestanten is echter niet aannemelijk, te meer daar u beweert ondervraagd geweest te zijn tijdens uw gevangenschap (notities CGVS 2, p. 25), waarbij u ervan beschuldigd werd voor de oppositie te werken en voor de Darfuri-beweging te zijn. U heeft evenmin een idee waarom ze u ervan verdachten de oppositie te steunen. U legt inconsistente verklaringen af omtrent de reden van uw arrestatie. U maakt uw arrestatie te Khartoem zoals u deze tracht te schetsen niet aannemelijk.

U verklaart dat u uit de gevangenis **vrijgelaten werd nadat u gedwongen werd papieren te tekenen** (notities CGVS 1, p. 19). U weet echter niet wat die papieren "bevatten." Tijdens het tweede onderhoud voor het CGVS verklaart u **geen idee te hebben over de inhoud van de papieren** die u ondertekende (notities CGVS 2, p. 11 + p. 26). Voor de DVZ verklaarde u eveneens niet te weten wat in die papieren stond (Vragenlijst CGVS, vraag 3.5). Het is echter allerm minst aannemelijk dat u helemaal geen idee zou hebben over de inhoud van de documenten die u ondertekende, te meer daar uw vrijlating hieraan verbonden was. Er werd u eveneens gevraagd om te spioneren en informatie te bezorgen omtrent mensen uit uw buurt (notities CGVS 1, p. 19-20). **Het is echter allerm minst aannemelijk dat de politionele diensten van Soedan beroep zouden doen op iemand die wegens beweerdelijke tegenstand tegen het regime gearresteerd werd, te meer daar zij zouden beschikken over buurtcomités die voor hen zouden spioneren en burgers zouden aangeven** (notities CGVS 2, p. 21). Daarenboven heeft u geen idee hoe u de personen die u in Mayo dient te bespioneren kan terugvinden (notities CGVS 2, p. 28), u verklaart zelfs uitdrukkelijk dat u niet wist wat ze van u verwachtten. U maakt het niet aannemelijk dat u diende te spioneren voor het regime.

**Gegeven het geheel aan bovenstaande vaststellingen, kan er geenszins geloof gehecht worden aan het door u geopperde asielrelaas in het kader van uw verzoek om internationale bescherming.**

*U verklaart eveneens dat uw moeder uw dochters wil besnijden (notities CGVS 1, p. 29). Hierbij dient echter vastgesteld te worden dat uw dochters zich volgens uw verklaringen niet in België bevinden, maar in Soedan bij hun moeder (notities CGVS 1, p. 15-16). Bijgevolg kan hun nood aan internationale bescherming niet onderzocht worden.*

*U legt in het kader van uw asielaanvraag een medisch attest voor waarbij de arts diverse littekens op uw lichaam vaststelt. Uit het attest blijkt dat u verklaarde gefolterd geweest te zijn. Het behoort echter niet tot de bevoegdheid van de arts om de omstandigheden waarin deze littekens opgelopen werden, vast te stellen. **Het medisch attest vermeldt dus dat u littekens heeft, maar biedt geen uitsluitel over de omstandigheden waarin u deze heeft opgelopen.***

## **C. Conclusie**

*Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."*

### **2. Over de gegrondheid van het beroep**

2.1. In het enige middel wordt de schending opgeworpen van: "Artikel 1 van de Conventie van Genève van 28 juli 1951; Artikelen 48, 48/2, 48/3, 48/4, 48/5, 57/6, par. 2, 57/7bis en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen [verder: Vreemdelingenwet]; Artikelen 1, 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen; Het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur; De beoordelingsfout; De algemene zorgvuldigheidsplicht".

Verzoeker verwijst naar zijn profiel en het verloop van het gehoor en stelt:

*"De lange periode tussen zijn vertrek, het indienen van zijn aanvraag internationale bescherming en zijn verhoor heeft uiteraard een impact op de details waarmee hij zijn relaas kan vertellen, die vervaagd zijn met de tijd.*

*Bovendien is verzoeker maar naar school gegaan tot zijn 8-9 jaar. Hij is dan ook onvoldoende geschoold om belang te hechten aan data etc. Uit het medisch attest dat verzoeker gevoegd had aan het dossier blijkt bovendien dat hij lijdt aan een post traumatische stress, hetgeen opnieuw een invloed heeft op zijn capaciteit een gedetailleerd relaas te brengen.*

*Het verhoor verliep in een zeer gespannen sfeer. Verzoeker was in de war doordat hem steeds opnieuw dezelfde vragen werden gesteld, op een intimiderende manier, alsof hij ergens van beschuldigd werd. Tijdens het tweede gehoor werden alle vragen nogmaals herhaald, hetgeen verzoeker als zeer destabiliserend ervaren heeft."*

Verzoeker verwijst naar een sarcastische vraag.

Verzoeker verwijst naar de handleiding van UNHCR en IARLJ inzake de psychologische benadering van de verklaringen van een asielzoeker.

Inzake zijn afkomst en etniciteit stelt verzoeker:

*"[...] Verzoeker verklaarde zeer duidelijk het onderwerp te hebben uitgemaakt, door zijn etniciteit en afkomst uit Darfoer, van discriminatie, sinds zijn aankomst in Khartoum. Hij zette uiteen dat hij zich er eerst niet van bewust was, toen hij jong was, en de discriminatie verwarde met armoede, en pas later het onderscheid begon te maken.*

*Hij spreekt over discriminatie "tussen de licht en donker gekleurde mensen" in de toegang tot het onderwijs, op het werk, door justitie, in de behandeling door de ordediensten, in de kleine dingen van het dagelijks leven,...(p. 12 gehoorverslag 2)*

*Hij legt uit dat hij voor het eerst zelf beseftte, toen hij 15 à 16 jaar was, dat er discriminatie was van de lichtgekleurde ten aanzien van de donker gekleurde mensen, naar aanleiding van een klacht die hij neerlegde tegen een man die hem niet betaalde voor werk dat hij geleverd had.*

*Hij vertelt dat de ordediensten hen "slaven noemt die te dom zijn het land te leiden", dat er sprake was van pesterijen.*

*Hij zegt niet, in tegenstelling tot wat het CGVS doet uitschijnen, dat hij geen andere voorbeelden kan geven van de onderdrukking, maar herhaalt dat hij moeite heeft hierover te spreken. Zo verklaart hij: "er zijn problemen die we zelfs niet benoemen, het voelt zo slecht maar we laten het zo" (p. 13 gehoorverslag 2) Er wordt niet bij stilgestaan dat dit eventueel een moeilijk onderwerp is om over te spreken.*

*Hij vertelt over hoe het is te voelen dat je niet thuishoort in Khartoum maar anderzijds niet terugkan naar je regio, die een oorlogszone is.*

*Er wordt hem herhaaldelijk gevraagd naar "de reden" van de discriminatie van Darfuri, en de PO reageert verbaasd dat verzoeker hier niet op kan antwoorden. "Hebben uw ouders dat dan niet verteld?" In de bestreden beslissing wordt dan gesteld dat hij "geen idee heeft van de reden van de discriminatie". De vraag kan al gesteld worden of discriminatie tussen etnische groepen daadwerkelijk een verklaarbare "reden" heeft. De beslissing getuigt verder van manifest kwade trouw, aangezien verzoeker verschillende malen verklaarde dat de "lichtgekleurde" de "donkergekleurde" discrimineerden, zodat hij in zijn eigen woorden uitlegde dat de Afrikaanse afkomst de "reden" is. Daarbij is het, in tegenstelling tot wat de tegenpartij lijkt te denken, juist absoluut niet verwonderlijk dat ouders het racisme en de discriminatie waar hun kinderen het onderwerp van uitmaken niet aanwakkeren, voeden of overbrengen en het onderwerp juist uit de weg gaan.*

*Er blijkt duidelijk uit de gehoorverslagen dat verzoeker wel degelijk zijn vrees voor vervolging duidelijk maakte omwille van zijn etnische afkomst, of in ieder geval een reëel risico op onmenselijke en vernederende omstandigheden in de zin van artikel 48/4, §2, b) (zie verder), hetgeen op zich reeds voldoende is om een beschermingstatuut toe te kennen aan verzoeker.*

*Indien verzoeker in een meer ontspannen context wordt gehoord, door een persoon die iets meer empathie aan de dag kan leggen, kan hij nog vele voorbeelden geven van situaties waarin hij onmenselijk en vernederend behandeld werd omwille van zijn afkomst."*

Aangaande de deelname aan politieke activiteiten betoogt verzoeker:

*"Verzoeker verwijst naar de preliminaire opmerkingen betreffende de omstandigheden waarin de verhoren plaatsvonden. Verzoeker was er helemaal door in de war.*

*Hij bevestigt dat hij inderdaad uiteenlopende verklaringen heeft afgelegd betreffende het aantal dagen die plaatsvonden tussen de manifestatie, de keer dat de politie voor het eerst naar zijn huis kwam en zijn vertrek naar de Nuba-bergen, evenals wat betreft de periodes tussen de bezoeken van de veiligheidsdiensten.*

*Hij herinnerde het zich niet met zekerheid en voelde zich verplicht verklaringen af te leggen. Verzoekers verklaringen zijn echter, in globa genomen, wel degelijk concordant en gelijklopend tussen zijn 3 verschillende interviews.*

*Zo verklaarde hij steeds consistent en in dezelfde chronologische volgorde: [...]*

*Verzoeker legt bovendien een medisch attest voor waaruit blijkt dat hij zeer veel littekens heeft op zijn rug (onderaan, zijkanten en bovenaan de rug), op zijn scalp, aan zijn pols, benen, handen en in zijn gezicht, die concordant zijn met feiten van foltering die hij aanhaalt.*

*Verweerder legt dit attest zomaar naast zich neer, zonder maar zelfs te vragen hoe en waar hij gefolterd is geweest.*

*Een document kan echter niet worden geweerd enkel en alleen omdat het geen geloofwaardig relaas ondersteunt. Door dit beginsel wordt elk document dat geen voorwerp uitmaakt van een onderzoek of het al dan niet de gebrekkige geloofwaardigheid van het relaas kan herstellen, immers van zijn nuttig effect beroofd.*

*Het CGVS houdt verder absoluut geen rekening met het toegeschreven politiek profiel van verzoeker, die al meer dan drie jaar in Europa verblijft, terwijl uit rapporten blijkt dat een langdurig verblijf in Europa kan leiden tot vervolging omwille van een toegeschreven politiek profiel door de Soedanese veiligheidsdiensten."*

In hoofddorde vraagt verzoeker de toekenning van de status van vluchteling.

Verzoeker argumenteert inzake de principes aangaande de gegronde vrees om vervolgd te worden en stelt:

*"Verwerende partij stelt in de bestreden beslissing dat het "niet duidelijk is wat hij vreest in Soedan". Verzoeker meent dat er in casu sprake is van een samenstel van verschillende maatregelen, waaronder mensenrechtenschendingen, die voldoende ernstig zijn."*

Verzoeker vreest vervolging, enerzijds omwille van zijn etnie (Darfuri – Afrikaanse stam). Hij argumenteert dat hij, zelfs al worden zijn politieke activiteiten in twijfel getrokken, voldoende heeft aangetoond als Darfuri van een niet-Arabische etnische groep, het onderwerp uit te maken van discriminatie.

Het wordt niet betwist dat verzoeker sinds augustus 2015 Soedan verlaten heeft, en ten minste sinds 12 juni 2016 (vingerafdrukken Italië) in Europa verblijft, of sinds meer dan drie jaar, en een aanvraag internationale bescherming in Europa heeft ingediend. Het wordt het niet betwist dat verzoeker verschillende periodes in de goudmijnen en Nuba bergen heeft verbleven.



Verzoeker stelt dat verweerder in de bestreden beslissing verwijst naar de COI Focus “Soedan: Darfoeri in Khartoem d.d. 10 april 2018” en het rapport getiteld “Sudan: risico bij terugkeer” van 6 februari 2019, waaruit hij afleidt dat “de meeste bronnen” benadrukken dat de politieke activiteiten de “belangrijkste reden zijn voor vervolging” en niet de etnische afkomst. Verzoeker meent dat deze conclusie zeer kort door de bocht is en in strijd is met de geciteerde rapporten zelf, die veel genuanceerder zijn.

Verzoeker verwijst naar rechtspraak van het EHRM die een niet-exhaustieve lijst van risicoprofielen heeft opgesteld: “niet-Arabische Darfoeri; personen die in het verleden al te maken gehad hebben met de veiligheidsdiensten; personen die zich in de media kritisch uitlaten over het regime; personen die in het buitenland contacten hebben met de oppositie; personen met persoonlijke of familiale banden met oppositieleiden, politieke opposanten; Darfoeri die naar het buitenland gereisd zijn”.

Verzoeker gaat in op het rapport getiteld “Sudan: risico bij terugkeer” van 6 februari 2019 en geeft aan dat er inderdaad geen consensus is, doch dat veel gezaghebbende bronnen pleiten tegen een verwijdering van niet-Arabische Darfoeri naar Soedan. Hij citeert uitgebreid de landeninformatie.

Verzoeker verwijst naar een arrest van 29 juli 2019 van het Britse Upper Tribunal dat oordeelde dat er onvoldoende bewijs is dat de rechtspraak van 2009 en 2015 herzien moet worden.

Verzoeker argumenteert inzake de principes van de bewijslast en het voordeel van de twijfel.

In ondergeschikte orde, inzake de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, verwijst hij naar artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet. Verzoeker stelt: “Geen enkele passage in de bestreden beslissing betreft de aanvraag van het subsidiaire beschermingsstatuut, terwijl de advocate van verzoeker specifiek de aandacht had gevestigd op een evaluatie onder artikel 48/4, § 2, b) hetgeen slaat op « marteling of mensonwaardige of denigrerende behandelingen”.

In uiterst ondergeschikte orde wordt de vernietiging van de bestreden beslissing gevraagd.

### Beoordeling

2.2.1. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven ten grondslag van de bestreden beslissing kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissing worden gelezen en uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker deze motieven kent en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht *in casu* bereikt en voert hij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

2.2.2. Verzoeker preciseert niet op welke wijze de artikelen 48 en 48/2 van de Vreemdelingenwet, dewelke overigens op louter algemene wijze bepalen welke vreemdelingen als vluchteling kunnen worden erkend dan wel als persoon die in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming, zouden (kunnen) zijn geschonden. De schending van deze artikelen wordt bijgevolg niet dienstig aangevoerd.

Artikel 57/7bis van de Vreemdelingenwet werd met ingang van 1 september 2013 opgeheven. Bijgevolg kan de schending van dit artikel niet dienstig worden aangevoerd tegen de bestreden beslissing.

2.2.3. Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen gelezen te worden.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte ‘beoordeling van feiten en omstandigheden’ in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikelen 4, lid 1 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen.

Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal.

Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M., pt. 64-68).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

*“a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*

*b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*

*c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*

*d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*

*e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

2.2.4. De Raad dient inzake het verzoek om internationale bescherming een arrest te vellen dat op afdoende wijze gemotiveerd is en geeft daarbij aan waarom een verzoeker om internationale bescherming al dan niet beantwoordt aan de criteria van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Hij dient daarbij niet noodzakelijk expliciet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De uitvoerige opsomming van wetsebepalingen, rechtspraak en landeninformatie in het verzoekschrift impliceert immers niet *an sich* dat de bestreden beslissing behept is met een onregelmatigheid.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen beschikt inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen over volheid van rechtsmacht, hetgeen impliceert dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad die een onderzoek voert binnen de lijnen van het rechtsplegingsdossier en rekening houdend met het verzoekschrift dat de grenzen van het gerechtelijke debat bepaalt.

Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund.

2.2.5. Verzoeker voert in het verzoekschrift aan dat *“het verhoor verliep in een zeer gespannen sfeer”, “steeds opnieuw dezelfde vragen werden gesteld, op een intimiderende manier”* alsook *“uit de lectuur van het gehoorverslag blijkt duidelijk de agressieve verhooortechiek”*.

De Raad stelt te dezen vast dat, na kennisneming van de beide gehoorverslagen, het voorstaande niet kan worden bijgetreden. Verzoekers raadsman maakte op het einde van het tweede persoonlijk onderhoud een opmerking over de gehanteerde ondervraagstijl (zie gehoor CGVS 22 januari 2019, p. 30).

Verzoeker zelf, noch de advocaat die hem bijstond tijdens het eerste onderhoud, had echter geen opmerkingen betreffende zijn eerste persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal en had evenmin enige opmerking over het verloop van het tweede persoonlijk onderhoud.

De vraagstelling tijdens het persoonlijk onderhoud dient om inzicht te verwerven in de asielmotieven van verzoeker, wat de ambtenaar van het CGVS tracht te verwezenlijken door het stellen van meerdere relevante vragen met betrekking tot de kern van het relaas. Dat tijdens het persoonlijk onderhoud kritische vragen worden gesteld teneinde meer duidelijkheid te bekomen over bepaalde aspecten van het asielrelaas of dat bepaalde vragen tijdens opeenvolgende gehoren worden herhaald om de geloofwaardigheid te kunnen vaststellen, impliceert niet dat er sprake is van een *“agressieve, intimiderende gehoortechniek”*. Hetzelfde geldt wanneer verklaringen van de verzoeker worden geconfronteerd met bepaalde (op het eerste zicht) ongeloofwaardige of tegenstrijdige elementen in het relaas.

De commissaris-generaal *“maakt”* overigens de tegenstrijdigheden of inconsistenties niet, hij stelt ze uit de antwoorden die genoteerd werden in de notities van het persoonlijk onderhoud vast en trekt er zijn besluiten uit.

Uit de notities van de gehoren blijkt dat de ambtenaar tijdens de twee onderhouds sommige vragen meermaals herhaalde, dat er kritische vragen gesteld werden, dat er werd aangedrongen op nauwkeurigheid en dat verzoeker geconfronteerd werd met bepaalde onaannemelijkheden en tegenstrijdigheden. Indien het mogelijk is dat niet elk persoonlijk onderhoud in alle omstandigheden perfect verloopt, dan kan hieruit niet noodzakelijk subjectiviteit, partijdigheid of bevooroordeeldheid van de ambtenaar worden afgeleid.

De Raad stelt vast dat uit de notities van de twee gehoren niet kan blijken dat verzoeker door de opmerkingen van de ambtenaar niet meer in staat was het relaas uiteen te zetten of zich enigszins geremd voelde.

Inzake het concrete voorbeeld dat in het verzoekschrift wordt geciteerd omtrent een *“sarcastische vraag”*, stelt de Raad vast dat deze opmerking van verzoekers raadsman door de ambtenaar werd genoteerd, waarna de vraag werd geherformuleerd (zie gehoor CGVS 22 januari 2019, p.18). Uit dit ene voorbeeld kan geenszins worden opgemaakt dat het gehoor op een agressieve, intimiderende wijze werd gevoerd. De *“notities van het persoonlijk onderhoud”* werden aldus door een onpartijdige ambtenaar opgesteld en bieden als dusdanig de nodige garanties inzake objectiviteit.

Bij betwisting omtrent de precieze draagwijdte van de verklaringen van de vreemdeling of omtrent het verloop van het persoonlijk onderhoud wordt dan ook aan deze notities de voorkeur gegeven boven de notities van verzoekers advocaat.

2.2.6. Het volstaat niet dat verzoeker naar zijn ongeschoolde profiel verwijst om afbreuk te doen aan het geheel van de concrete, in de bestreden beslissing opgenomen motieven. Zijn beweerde ongeschooldheid – in zoverre geloofwaardig daar verzoeker dienaangaande incoherente verklaringen aflegde voor de opeenvolgende asielinstanties en verzoeker op het Commissariaat-generaal aangaf wel koranlessen te hebben gevolgd (zie gehoor CGVS 03 december 2018, p. 9) – kan immers geen afdoende verklaring bieden voor de veelheid aan tegenstrijdige en inconsistente verklaringen zoals afgelegd door verzoeker. Ook van een ongeschoold persoon mag worden verwacht dat deze bij machte is om in het kader van zijn verzoek om internationale bescherming voldoende duidelijke, nauwkeurige en coherente verklaringen af te leggen met betrekking tot belangrijke feiten en gebeurtenissen die hij persoonlijk heeft meegemaakt, zeker indien deze gebeurtenissen de essentie van het vluchtrelaas uitmaken en de directe aanleiding hebben gevormd voor het vertrek uit het land van herkomst. De aangehaalde gebeurtenissen kunnen, gezien deze een manifeste afwijking vormen op de alledaagsheid en van determinerende invloed waren op zijn verdere leven, redelijkerwijze geacht worden in het geheugen van verzoeker te zijn gegrift. Verzoeker toont niet aan dat omwille van zijn ongeschooldheid zijn verstandelijke vermogens dermate zouden zijn aangetast dat hij niet bij machte mocht worden geacht om gedegen verklaringen af te leggen.

In de mate dat verzoeker aanvoert dat er onvoldoende rekening werd gehouden met het feit dat hij lijdt aan posttraumatische stress, blijkt dat verzoeker een medisch attest neerlegde van 30 november 2018. De bestreden beslissing stelt dienaangaande: *“U legt in het kader van uw asielaanvraag een medisch attest voor waarbij de arts diverse littekens op uw lichaam vaststelt. Uit het attest blijkt dat u verklaarde gefolterd geweest te zijn. Het behoort echter niet tot de bevoegdheid van de arts om de omstandigheden waarin deze littekens opgelopen werden, vast te stellen. Het medisch attest vermeldt dus dat u littekens heeft, maar biedt geen uitsluitsel over de omstandigheden waarin u deze heeft opgelopen.”* Het neergelegde medische attest stelt tevens dat verzoeker klaagt over een post traumatische stressstoornis maar dit betreft louter een weergave van verzoekers verklaringen aan de arts en geenszins een diagnose die door de arts wordt gesteld.

Dient verder te worden opgemerkt dat een medisch attest geenszins een sluitend bewijs vormt voor de omstandigheden waarin de hierin vastgestelde verwondingen werden opgelopen. De arts doet vaststellingen betreffende de fysieke of mentale gezondheidstoestand van een patiënt en rekening houdend met zijn bevindingen kan de arts vermoedens hebben over de oorzaak van de opgelopen verwondingen. Hij kan dit onder meer afleiden uit de ernst en de plaats van de verwondingen. Een arts kan echter nooit met volledige zekerheid de precieze feitelijke omstandigheden schetsen waarin de verwondingen werden opgelopen en dient zich hiervoor te steunen op de gezegden van de patiënt. Dit geldt des te meer in geval van verzoeker die volgens zijn verklaringen heeft gewerkt op de vismarkt alsook bijna twee jaren in de goudmijn, plaatsen waar omwille van de fysieke arbeid en werkomstandigheden fysieke letsels niet uit te sluiten zijn.

Verzoeker voegt bij zijn verzoekschrift het voormelde medische attest opnieuw toe (zie bijlage 3). Daarnaast voegt verzoeker als nieuw stuk een document van 12 december 2017 van de psychosociale dienst van het OC Houthalen-Helchteren waaruit blijkt dat eerst zal getracht worden verzoeker vanuit begeleiding verder te helpen alvorens hem door te verwijzen naar een psycholoog en dat hij eerst door de centrumarts dient gezien te worden om de inschatting voor extra psychologische hulp te maken. Dit betreft een algemeen opgesteld document waaruit geenszins kan blijken of psychologische opvolging voor verzoeker noodzakelijk werd geacht, noch of verzoeker daadwerkelijk psychologische hulp heeft verkregen.

Waar verzoeker bijgevolg poneert aan post traumatische stress te lijden, dient te worden vastgesteld dat hij zijn bewering niet staft aan de hand van overtuigende medische stukken. Met deze algemene bewering kan verzoeker de motieven ten grondslag van de bestreden beslissing niet ontkrachten.

Voorts blijkt uit de "*beoordeling bijzondere procedurele noden*" van 13 augustus 2018 dat verzoeker geen procedurele noden heeft (zie stuk 16 van het administratief dossier). Verzoeker maakte voor de Dienst Vreemdelingenzaken aldus geen concrete melding van psychische problemen. Voor het Commissariaat-generaal formuleerde verzoeker noch de advocaat die hem bijstond enig bezwaar tegen het plaatsvinden van het persoonlijk onderhoud bij het Commissariaat-generaal. Evenmin maakte één van beide er melding van dat van verzoeker tijdens dit persoonlijk onderhoud geen volwaardige verklaringen mochten worden verwacht. Van enig psychisch trauma of van andere psychische problemen in hoofde van verzoeker maakten zij verder geen concrete melding, ook niet wanneer of nadat verzoeker met een aantal van de gedane vaststellingen werd geconfronteerd.

Zoals hogers gesteld, blijkt uit de notities van het persoonlijk onderhoud dat het persoonlijk onderhoud op normale wijze is geschied en kunnen hieruit geen problemen worden afgeleid. Verzoeker laat daarenboven na *in concreto* aan te tonen dat, waar of op welke wijze het beweemde trauma zijn verklaringen zou hebben beïnvloed. Evenmin toont hij aan dat of op welke wijze dit van invloed zou zijn geweest op de bestreden motivering en beslissing.

2.2.7. Verzoeker voert aan een vrees voor vervolging te hebben omwille van zijn etnische afkomst, minstens zou hij een reëel risico lopen op onmenselijke en vernederende omstandigheden in de zin van artikel 48/4, § 2, b).

Om te oordelen of er sprake is van een vervolging in de zin van het Verdrag van Genève moeten alle omstandigheden in rekening worden gebracht. Het ontzeggen van bepaalde rechten en een discriminerende bejegening houden op zich geen vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin in. Om tot de erkenning van de status van vluchteling te leiden moeten het ontzeggen van rechten en de discriminatie van die aard zijn dat zij aanleiding geven tot een toestand die gelijkgeschakeld kan worden met een vrees in vluchtelingenrechtelijke zin. Zulks houdt in dat de gevreesde problemen dermate systematisch en ingrijpend zijn dat fundamentele mensenrechten worden aangetast waardoor het leven in het land van herkomst ondraaglijk wordt.

Verzoeker overtuigt niet inzake zijn voorgehouden discriminatie. Hij beperkt zich hoofdzakelijk tot het herhalen van reeds eerdere verklaringen, het poneren van blote beweringen, het geven van post factum verklaringen en het tegenspreken van de gevolgtrekking van verweerder.

Hiermee wordt de motivering van de bestreden beslissing niet ontkracht waar deze stelt dat, gelet op de aan het administratieve dossier toegevoegde informatie, het loutere feit te behoren tot een niet Arabische etnie afkomstig uit Darfoer op zich voldoende is om te besluiten tot de erkenning van de status van vluchteling in toepassing van artikel 1, A (2), van de Vluchtelingenconventie of te besluiten tot de toekenning van de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Verweerder stelt terecht dat een individuele beoordeling noodzakelijk is inzake de vraag naar bescherming in het licht van de Vluchtelingenconventie of in het kader van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Te dezen blijkt dat verzoeker sinds zijn negenjarige leeftijd in Mayo te Khartoem woonde en onder meer werkte op de vismarkt en daarna in de industriële regio werkte aan auto's en airconditioning (gehoor CGVS, 3 december 2018, p.3-4). Verzoeker omschreef dit leven als *“een normaal leven, werken, zonder problemen”* (ibid.). Tijdens hetzelfde gehoor werd hem afsluiten nogmaals gevraagd of hij, buiten de manifestatie, andere problemen gehad heeft, waarop hij verklaarde: *“Neen, ik had geen problemen”* (ibid., p. 29).

Bij aanvang van het tweede onderhoud verklaart verzoeker echter elke dag onderdrukt geweest te zijn en dat hij veel problemen had in zijn dagelijkse leven (gehoor van 22 januari 2019 – verder: gehoor CGVS 2 - , p. 3). Verzoeker verweert zich dat hij de vraag misschien niet goed begrepen had en dat hij wou zeggen dat het leven bij zijn familie goed is, niettegenstaande hij elke dag pesterijen en onrechtvaardigheid zag. Van verzoeker mag echter verwacht worden dat hij dit ook aangeeft wanneer hem gevraagd wordt of hij, naast de deelname aan de manifestatie op 25 september 2013, nog problemen kende. Bovendien heeft de Dienst Vreemdelingenzaken (verder DVZ) specifiek gevraagd of verzoeker, naast de problemen waarom hij Soedan verlaten heeft, nog andere problemen gehad heeft, zoals met autoriteiten, medeburgers of problemen van algemene aard (Vragenlijst CGVS, vraag 3.7), waarop hij telkens ontkennend antwoordde.

Tijdens het tweede onderhoud verklaart verzoeker dat hij onderdrukt wordt en racisme kent omdat hij uit Darfoer afkomstig bent (gehoor CGVS 2, p. 12). Verzoeker verwees naar de grote discriminatie tussen de lichtgekleurden en de donkerhuidigen. Concreet verwijst verzoeker naar het feit dat hij voor iemand gewerkt heeft die hem zijn geld niet gaf, waarna hij een klacht indiende, hetgeen gebeurde toen hij 15 of 16 jaar oud was. Verder stelde hij dat er nog vele dingen gebeurd zijn (gehoor CGVS 2, p. 13), maar hij kan zich de *“vele dingen”* die gebeurd zijn niet meer herinneren. Hij verklaart verder dat hij geen onderwijs kon volgen omdat de overheid geen gratis onderwijs geeft voor arme mensen terwijl hij voor de DVZ verklaarde tot het vijfde jaar lager onderwijs gevolgd te hebben (Verklaring DVZ, vraag 11). Verder verklaart verzoeker eveneens geen idee te hebben wat de reden van de discriminatie is (gehoor CGVS 2, p. 14) en dat zijn ouders hem hier niets over verteld hebben, want *“zij wilden deze gevoelens niet overbrengen.”* Het is niet plausibel dat zijn ouders nooit gesproken zouden hebben over de voorgehouden dagelijkse problemen omwille van zijn Afrikaanse afkomst.

Waar verzoeker volhoudt in zijn eerdere gehoren wel degelijk zeer duidelijk gesteld te hebben dat hij het voorwerp uitmaakte van discriminatie omwille van zijn etniciteit en afkomst uit Darfour, kan slechts worden vastgesteld dat uit de door verzoeker geciteerde passages uit de gehoren enkel blijkt dat verzoeker dienaangaande vaag en weinig concreet is gebleven. Bijgevolg slaagt hij er niet in zijn vrees voor vervolging, ondergane discriminatie omwille van zijn etnie en afkomst uit Darfour concreet aannemelijk te maken. Hij maakte doorheen zijn verklaringen immers geen gewag van dergelijke zwaarwegende problemen.

Verzoeker brengt ook in voorliggend verzoekschrift geen concrete, op zijn persoon betrokken elementen of feiten aan waaruit zou blijken dat hij in geval van terugkeer naar Soedan persoonlijk een bijzonder risico op systematische discriminatie loopt, dermate dat er sprake is van de aantasting van een mensenrecht, of van een daad van vervolging, of van een reëel risico op het lijden van ernstige schade. Hij beperkt zich immers louter tot de bewering dat *“[i]ndien verzoeker in een meer ontspannen context wordt gehoord, door een persoon die iets meer empathie aan de dag kan leggen, kan hij nog voorbeelden geven van situaties waarin hij onmenselijk en vernederend behandeld werd omwille van zijn afkomst.”*

De *in casu* ingeroepen discriminatie is onvoldoende zwaarwichtig om gelijkgesteld te worden met een vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

2.2.8. Inzake zijn deelname aan politieke activiteiten verwijst verzoeker naar de opmerkingen betreffende de omstandigheden waarin de verhoren plaatsvonden; te dezen verwijst de Raad naar het voorstaande (punt 2.2.5.).

De Raad stelt tevens vast dat verzoeker de vastgestelde tegenstrijdigheden bevestigt in zijn opeenvolgende verklaringen betreffende het aantal dagen die plaatsvonden tussen de manifestatie, de keer dat de politie voor het eerst naar zijn huis kwam en zijn vertrek naar de Nuba-bergen, evenals wat betreft de periodes tussen de bezoeken van de veiligheidsdiensten (verzoekschrift, p. 8).

Verzoeker betwist evenmin de vastgestelde inconsistente verklaringen omtrent het al dan niet informeren van zijn familie aangaande de manifestatie.

Deze in de aangevochten beslissing opgesomde tegenstrijdigheden en inconsistenties vinden hun grondslag in het administratief dossier en hebben geen betrekking op details, maar op feiten die rechtstreeks aanleiding zouden hebben gegeven tot het vertrek uit het land van herkomst. Aangezien verzoeker deze vastgestelde tegenstrijdigheden en incoherenties bevestigt, kan verzoeker de motivering van de bestreden beslissing niet nuttig betwisten dat er gezien de vastgestelde tegenstrijdigheden en incoherenties geen geloof kan worden gehecht aan het voorgehouden asielrelaas, namelijk: de deelname aan de manifestatie op 25 september 2013, de arrestaties na de bewuste manifestatie, zijn vertrek uit het district Mayo te Khartoem, de momenten dat de nationale veiligheid verzoeker thuis kwam zoeken, het moment dat hij terugkeerde naar Khartoem, zijn arrestatie en ondergane foltering tijdens de detentie.

Waar verzoeker aangeeft dat hij een medisch attest voorlegt waaruit blijkt dat hij littekens heeft op zijn rug, zijn scalp, aan zijn pols, benen, handen en in zijn gezicht, die concordant zijn met feiten van foltering, dient te worden opgemerkt dat, hoewel aangenomen kan worden dat zulk attest rekening houdend met de individuele omstandigheden van de zaak en met de concrete, hierin opgenomen gegevens zou kunnen gelden als begin van bewijs, dergelijk attest op zich geenszins kan volstaan om de teloorgegangene geloofwaardigheid van een asielrelaas te herstellen. Documenten hebben immers enkel een ondersteunende werking, namelijk het vermogen om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel en geloofwaardig relaas kracht bij te zetten. Op zichzelf vermogen documenten evenwel niet de geloofwaardigheid van een ongeloofwaardig asielrelaas te herstellen.

Een medisch attest vormt bovendien geen sluitend bewijs voor de omstandigheden waarin de hierin vastgestelde verwondingen werden opgelopen. De arts doet vaststellingen betreffende de fysieke of mentale gezondheidstoestand van een patiënt en rekening houdend met zijn bevindingen kan de arts vermoedens hebben over de oorzaak van de opgelopen verwondingen. Hij kan dit onder meer afleiden uit de ernst en de plaats van de verwondingen. Een arts kan echter nooit met volledige zekerheid de precieze feitelijke omstandigheden schetsen waarin de verwondingen werden opgelopen. *In casu* dient ook te worden verwezen naar verzoekers verklaringen waaruit blijkt dat hij heeft gewerkt op de vismarkt alsook bijna twee jaren in de goudmijn, plaatsen waar omwille van de fysieke arbeid en werkomstandigheden fysieke letsels absoluut niet uit te sluiten zijn.

Verzoeker haalt aan dat geen rekening werd gehouden met verzoekers toegeschreven politiek profiel omdat hij al meer dan drie jaar in Europa verblijft, terwijl blijkt dat een langdurig verblijf in Europa kan leiden tot vervolging omwille van een toegeschreven politiek profiel door de Soedanese veiligheidsdiensten. Te dezen dient te worden opgemerkt dat uit de aan het administratief dossier toegevoegde informatie niet kan worden afgeleid dat eenieder die enige tijd in Europa heeft verbleven en hier één of meerdere verzoeken om bescherming afgewezen zag bij een terugkeer naar Soedan zou dreigen te worden blootgesteld aan praktijken zoals vervolging door het Soedanese regime. Waar in deze informatie wordt gesteld dat vooral politieke opposanten, leden van bepaalde kwetsbare groepen en personen die Soedan illegaal verlieten risico lopen, blijkt uit de motivering van de bestreden beslissing en voorgaande vaststellingen dat verzoeker aan geen van deze profielen voldoet. Daarenboven kan uit het gegeven dat verzoeker zich ten onrechte verschillende risicoprofielen trachtte aan te meten, worden afgeleid dat verzoeker zelf de mening is toegedaan dat een louter verblijf in Europa en een terugkeer naar Soedan, zonder aan deze profielen te voldoen, in zijn hoofd geen nood aan internationale bescherming doet ontstaan.

Uit de informatie toegevoegd aan het administratief dossier blijkt dat Darfoeri, algemeen genomen, nauwlettender in de gaten worden gehouden door de Soedanese autoriteiten. Zo kan het dat Darfoeri studenten vaak gediscrimineerd worden en worden ze van dichtbij gevolgd omdat ze verdacht kunnen worden van sympathie voor rebellenbewegingen (COI Focus "*Soedan. Darfoeri in Khartoem*" van 10 april 2018, p. 22-23). Anderzijds benadrukken deze bronnen dat in Soedan politieke activiteiten de belangrijkste reden zijn voor vervolging en niet de etnische afkomst (COI Focus "*Soedan. Darfoeri in Khartoem*" van 10 april 2018, p. 21). De voorliggende bronnen stellen dat de etnische origine alleen geen voldoende reden is om door de Soedanese veiligheidsdiensten (NISS) lastiggevallen te worden (COI Focus "*Soedan. Darfoeri in Khartoem*" van 10 april 2018, p. 21). De aangehaalde landeninformatie in het verzoekschrift doet hieraan gaan concrete afbreuk.

2.2.9. Het tijdsverloop sedert de feiten kan de gedane vaststellingen niet verklaren. Van een verzoeker om internationale bescherming, die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag immers worden verwacht dat deze alle elementen ter ondersteuning van zijn verzoek om internationale bescherming op correcte, coherente, duidelijke en precieze wijze kan weergeven, zeker die feiten en gebeurtenissen die de essentie uitmaken van het relaas, die hij persoonlijk heeft meegemaakt en die de directe aanleiding vormen van zijn vertrek uit zijn land. Daar de aangehaalde gebeurtenissen een manifeste afwijking vormen op de alledaagsheid en van determinerende invloed waren op zijn verdere leven, kunnen zij geacht worden in verzoekers geheugen te zijn gegrift zodat hij bij machte zou moeten zijn deze op coherente en duidelijke wijze uiteen te zetten.

Gelet op wat voorafgaat, moet worden besloten dat *in casu* geenszins is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet. Derhalve kan verzoeker het voordeel van de twijfel niet worden gegund.

Gelet op het voorafgaande kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging heeft in vluchtelingenrechtelijke zin en dient te worden besloten dat hij niet voldoet aan de voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

2.2.10. Verzoekers bewering dat de bestreden beslissing niet vermeldt welke de redenen zijn waarom hem de subsidiaire beschermingsstatus wordt geweigerd, mist feitelijke grondslag. Uit de bestreden beslissing blijkt dat verweerder op basis van het geheel van de motieven in de bestreden beslissing heeft besloten tot de niet toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Het feit dat deze motieven geheel of gedeeltelijk gelijklopend zijn met de motieven die de weigering van de vluchtelingenstatus ondersteunen, betekent niet dat de beslissing omtrent de subsidiaire beschermingsstatus niet afdoende gemotiveerd zou zijn.

Hieromtrent moet overigens worden opgemerkt dat verzoeker zijn argumentatie beperkt tot dezelfde motieven op grond waarvan hij tevens de vluchtelingenstatus vordert, *in casu* discriminatie als Darfuri, doch nalaat om eventuele andere concrete motieven ter zake te ontwikkelen. De Raad verwijst naar het voorstaande onder punt 2.2.7..

Verzoeker toont gelet op het voormelde niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet.

2.2.11. Luidens artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet kan de Raad de bestreden beslissing vernietigen.

Gelet op het voorstaande blijkt dat de bestreden beslissing geenszins behept is met een substantiële onregelmatigheid noch dat er essentiële elementen ontbreken die maken dat de Raad verhinderd zou zijn om tot een uitspraak over de grond van de zaak te komen. De bestreden beslissing dient derhalve niet te worden vernietigd.

**OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:**

**Artikel 1**

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

**Artikel 2**

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeven september tweeduizend twintig door:

dhr. W. MULS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

W. MULS